

**ASTRA POETIC
2022
ESCAPE BRIDGE**

Astra Poetic 2022

Astra Poetic 2022

VOLUM COORDONAT DE
Ovidiu Baron

TEXTE DE
Ovidiu Baron
Ionuț Cheran
Teodora Coman
Borco Ilin
Andrei Mocuța
Savu Popa
Andra Rotaru
Călin Torsan

ILUSTRĂȚII DE
Claudiu Doncuțiu
Iulia Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Astra poetic 2022 : escape bridge / coord.: Ovidiu

Baron. - Sibiu : Astra Museum, 2023

ISBN 978-606-733-346-6

I. Baron, Ovidiu (coord.)

821.135.1

CUPRINS:

Ovidiu Baron
7

Ionuț Cheran
23

Teodora Coman
35

Borco Ilin
51

Andrei Mocuța
65

Savu Popa
79

Andra Rotaru
91

Călin Torsan
107

Ovidiu Baron

drumuri de raze

lumina cobora printre ramuri, pieziș
te-am strâns de mână și, nu știu de ce,
ți-ai privit mai întâi vârful ghetelor roșii
fiecare rază e alt drum, ai spus încet
și mi se părea că izvorul susura mai departe
șoaptele tale

crescuse peste pielea mea iarbă
ramuri albe țâșneau din piepturi
firele tale de păr erau orbitoare
drumuri de aer

ghetele se făceau sânge
te rugam să-ți ferești privirile, să oprești gândurile
să taci, să lași memoria
imaculată
două corpuri în aceeași, neîmblânzită, iluzie

pădurea își rătăcise în noi
umbrele fantomatice
sângele urca abundent pe sub scoarță

în curând vom lumina cerul, ai zis, surâzând
ne vom privi în ochi, ai promis

drumurile toate au început să tremure
ca niște raze subțiri
și apoi s-au închis

Drumuri de raze

noaptea e de vină

tati, vino lângă mine, am uitat să-mi aduc o jucărie de
 pluș
 ai putea fi tu una
 aș mai vrea să dorm, parcă aș și povesti
 să nu uit
 am visat că alergasem noaptea pe un teren de fotbal
 singur, dădeam goluri la ambele porți
 nu se vedea mai nimic, doar mingea era luminată
 pe dinăuntru
 faza e că la cel mai tare gol s-a aprins un reflector
 deasupra mea și tribunele au aplaudat
 în extaz
 m-am simțit bine, dar mai amuzant a fost dup-aia
 că am sărit în alt vis, în care bunica spăla podeaua
 cu limba
 degeaba te uiți așa, nu ai de ce să mă critici
 noaptea e de vină

I.T.

Noaptea e de vină

glasuri amestecate

vorbește cărții deschise ca și cum povestea s-ar rescrie în
 grabă
 după patima ta, cu semnele tale
 tu ai fi acolo, ai da la o parte noaptea ca pe o perdea
 învechită
 și s-ar părea că pentru prima dată vezi cu adevărat
 drumul
 așa cum ar fi trebuit să fie de la început
 o cheie a singurei lumi

grăiește luminii ca și cum pământul s-ar naște
 din vorbele tale
 cele care se leagă acum după reguli pe care nu le știai
 dezleagă firele nevăzute
 și reșază constelații întregi
 după cum le visezi

spune-le copacilor cine ești
 cum ți-ai ucis timpul, cum ai evadat din marea și
 simplissima păcăleală
 o imensă pădure de umbre te va urma
 trunchiuri grațioase cu aripi în loc de ramuri și frunze

du-te în grădina întâlnirii dintâi
 acolo unde ai învățat cum se nasc și cum mor
 amintirile
 roagă-te în biserica goală din care sfinții au evadat
 de plictiseală, de frică și de inadaptare

prin acoperișul spart tocmai urcă spre cer ultimele
 nedumeriri
 siluetele mute ale tristeții
 gândurile de neformat, cele pe care le credeai
 fără trup
 caută-ți cămașa lăsată pe masă și stoarce în lutul grădinii
 tot sângele adunat în timpul călătoriei

din grădina aceea rareori ieșea viu cineva
 dar tu nu ești al ei, nu a ierbii aceleia
 este carnea ta

vorbește-i singurătății tale
 ca și cum ea ar fi fata ce trece agale prin fața ferestrei
 ca și cum ție ți-ar îngheța tălpile pe coridorul cu mozaic
 alb
 care din clipă în clipă se va umple
 de glasuri amestecate

I.T.

I.T.

primele frici

hai să vorbim orice, tăcerea mă agită
 uite primele mele trei frici
 tsunami, șerpii și întunericul
 știi, animalele fug de tine
 când te apropii,
 dar noaptea?

din tsunami ies balene
 nu apa e problema, poți să rezolvi,
 mai înoți, te mai aruncă,
 te mai cațări pe val,
 dar vine la pachet cu bestii marine
 și nu prea ai timp să te ferești

hai că o să devin în curând rațional,
 cum mă sfătuiești tu care te pricepi
 vorbește-mi acum despre ce te-a distrat
 cel mai tare în copilărie
 sau mai bine nu, despre școală, despre
 importanța învățaturii
 și ce chestii plicticoase mai știi
 că aș prefera să adorm repede

Început de drum

la capăt de drum un alt drum ar începe
însă din doi pași unul îmi e străin
aud copacii trosnind pe sub scoarță
și ploaia întorcându-se către cerul
deodată senin, prea senin

fiecare strigăt are un ecou deformat
ca o pasăre care se zdrobește de munte
zile în șir am respirat întuneric
l-am mestecat ca pe o gumă insipidă
și l-am scuipat
ca pe un drog expirat

inima își pritocește sângele pentru iarnă
suflă prin artere surplusul de mucegai
către limitele conștiinței superioare
unde al treilea ochi tocmai
se pregătește să doarmă

buzele șoptesc mășcări și pleoapele
se prefac indignate
tinerețea e pe undeva pe aici
dar nu știe carte

I.T.

apă

se aplecase deasupra apei
înșelător de calmă
și dacă aş spune că îmi place albastrul acesta
s-ar putea reaşeza echilibrul subtil
al lucrurilor
aş vrea să fiu pește, apă, vultur, sirenă
om, fulger, o barcă goală care plutește
aş putea fi toate acestea
când aş avea chef?
poteca aia șerpuind către cer
tunelul secret dintre două lumi
chiar nu poți promite nimic?

Dumnezeul

cred că e că nașpa să murim, tati
dacă aș avea dreptul la două dorințe veșnice
prima ar fi să trăiesc eu
a doua să trăiești tu
oricum, dacă ai muri, ar fi așa de greu
că aș rămâne cinci zile închis în cameră
aș comanda pizza și m-aș juca Fifa
tati, eu cred în Dumnezeu care va fi

Notă:
Toate poemele sunt inedite.

I.T.

Ionuț Cheran

Copilăria

În vacanță am să inventez un dispozitiv de prelungit
vacanța.

Mi-i dor de mami.
A, B, C și tot așa până la infinit.
Îmi place de ea dar nu-mi place să știe.
Știu pe de rost tot ce gândesc.
Cine se enervează, pierde.
El m-a făcut prost mai întâi.
Învârte-mă mai tare.
Nu vreau iarăși să dorm.
Am suflet de hipopotam.
Îmi place să mă prefac.
A venit un nor și a plouat sub mine.
Vreau să zbor în spațiu ca să ajung acasă.
E gras, dar trebuie să ne jucăm și cu el.
Mă transform în câte idei am.
După școală merg la antrenament.
Știu că ții secrete față de mine, dar și eu fac la fel.
M-am săturat să tot învăț lucruri noi.
Mami e gravidă, dar nu cu mine.
Când cresc mare nu vreau să am ridurile tale.
M-am răzbunat pe fața pe care am desenat-o și am șters-o.
Ar trebui să știm lucruri diferite în fiecare limbă.
Din avion lumea dispăre, dar e tot acolo.
În vacanță am să inventez un dispozitiv de prelungit
vacanța.
Am luat io la atitudine.
Suntem împreună, dar gândim diferit.
Toată clasa era în depresie la lucrarea de control.
De ce vii de la lucru obosit și nu fericit?
Când cresc mare am să am grijă de tine, tati.
Nu e frumos să plângi la grădiniță.
Premiile sunt pentru tocilari, cei deștepți dau premii.
Sunt în competiție cu mine, dar câteodată pierd.

Nu vreau să mă mai joc, vreau să trăiesc.
Calculez repede, dar greșesc.
Îmi place poezia pentru că înseamnă orice.
Am știut tot, dar nu mai știu dacă era bine.
Se prea poate să nu se poată.
M-am apucat de înot, dar nu mă prea ajută apa.
Îmi amintesc cum mergeam noaptea în somn.
Vreau să câștig la concurs ca să mă laud la rude.
Termin exercițiile repede, dar după aceea mă plictisesc.
Dacă Dumnezeu știe tot ce fac, de ce să-ți mai zic și ție?!
Am ajuns târziu la oră și am stat la baie până la pauză.
Îmi place în tabără. Nu ai lecții și cântăm la foc seara.
M-a dezamăgit prietenul meu imaginar.

I.T.

Maturitatea

Mă pierd într-un labirint de așteptări.

Nu mai am răbdare cu oricine.

M-am săturat de pretențiile fiecăruia.

Mă doare spatele.

Am programare la dentist.

Când te căsătorești?

Vrei să rămâi toată viața singur?

Vreau să mă apuc de alergat.

M-am îngrășat 5 kg.

Vreau să-mi schimb domeniul de lucru.

S-a închis firma.

Pendulez între regrete și reproșuri.

Am fost mahmur toată ziua.

În august mă duc la altă nuntă.

Am ieșit de două ori, dar nu a mai dat niciun semn.

Nu simt nicio atracție față de el.

Nu o urăsc, pur și simplu o disprețuiesc.

Dăm chef în weekend!

Nu suport deloc singurătatea.

Acum, cel puțin, știu ce nu-mi place.

Ceea ce mă mulțumește este că toată lumea moare.

Vreau să te văd odată la casa ta.

Nu vreau să avem copii.

Nu mai stăm împreună.

Vreau să-mi zbor creierii cu o idee genială.

Trebuie să fac mai mulți bani.

Vreau o schimbare.

Mă scoate din minți!

O doare fix undeva de mine.

Mă stresează cu atâtea întrebări.

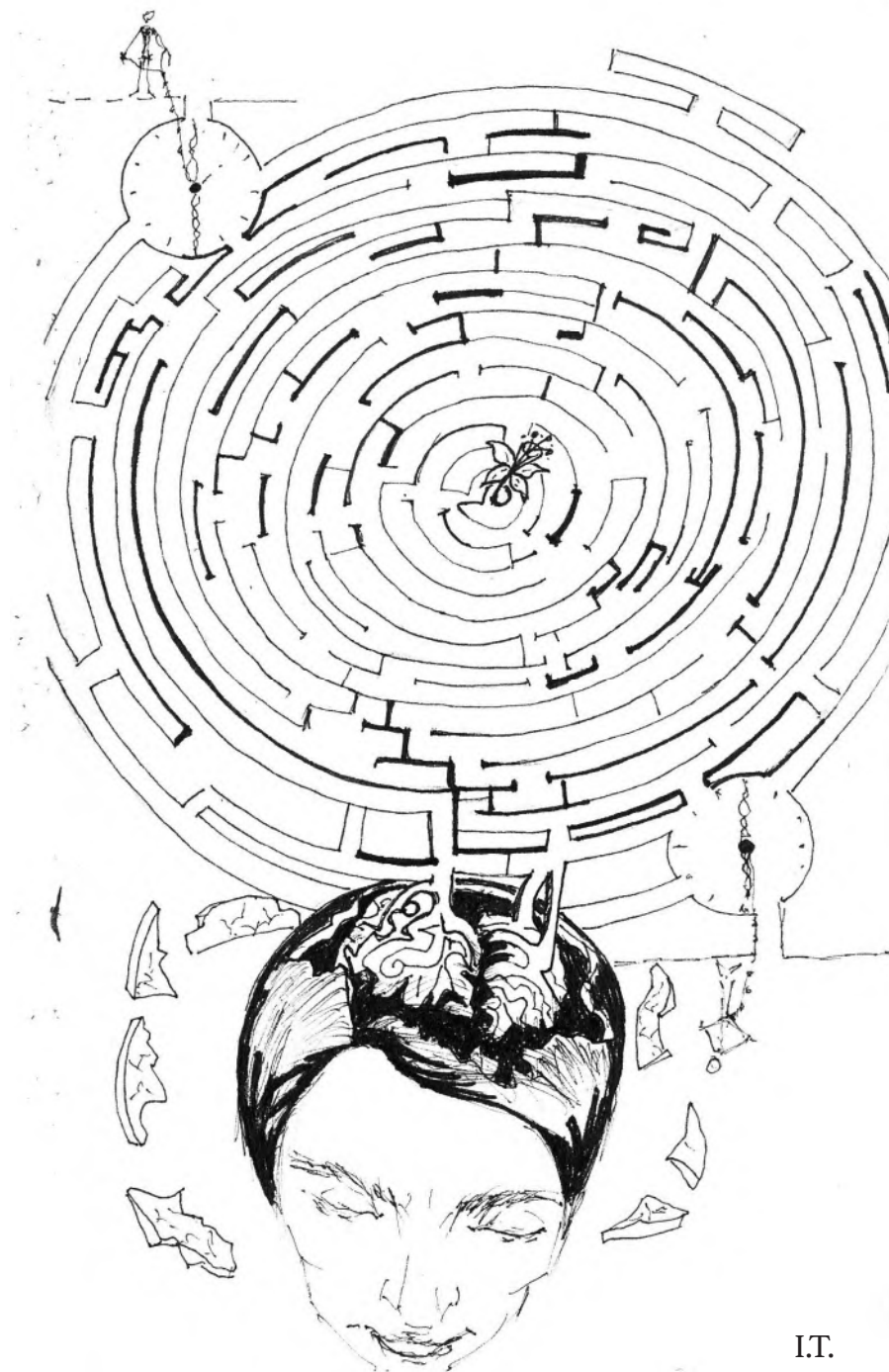
Nu mai am energie de lipsa de timp a altora.

M-am apucat de un tutorial pe Youtube.

I.T.

Mi-am făcut abonament la sală.
 Oare de ce nu mi-a dat like?
 Mi-a descoperit un chist.
 O înșel fără nicio părere de rău.
 Simt că mă sufoc în mediocritate.
 Nu m-a ascultat deloc azi.
 Am o stare de tot rahatul.
 Am nevoie de un concediu în altă lume.
 Criza asta existențială e ca o scară rulantă
 spre nicăieri.
 Iarăși trebuie să-mi schimb ochelarii.
 Totul e un compromis.
 Ți-ai bătut joc de sentimentele mele.
 Nu mă mai văd făcând vreodată asta.
 Dacă vrei să înțelegi... bine, dacă nu... asta e.
 Nu mai stau să-mi pierd timpul cu
 nesiguranțele tale.
 O iubesc, dar e altceva.
 Trebuie să înveți să te vinzi.
 Știe tot, dar n-are habar de nimic.
 Pierd competiția cu mine însumi.
 Numai porcării se ascultă azi.
 Trebuie să-ți impui punctul de vedere.
 Gândește pozitiv!
 Mă pierd într-un labirint de așteptări.
 Vreau să câștig în status social.
 Viața este viața altora care îți afectează propria
 viață.
 Mai lasă stresul și pe mâine.
 Chiar trebuie să fac totul în casă?!
 Beau prea multă cafea.
 Azi îl duci tu la grădiniță.
 Nu pot funcționa ca lumea dacă nu am totul în
 ordine.
 Avem interese comune, dar nu comunicăm
 ușor.
 Totul e conectat, dar nimic nu merge.
 Mi-e dor de liniște.
 Vreau ca lucrurile să decurgă în mod firesc.

Bătrânețea

Punct și de la capăt oriunde ar fi.

În fața mea e numai un zid.
 Aștept moartea ca pe ultima mea iubită.
 Timpul mă roade pe dinăuntru.
 Îmi pare rău că nu am riscat mai mult.
 Regret că nu am făcut niciun copil.
 Îi văd adesea chipul în vis.
 Nu mai am nicio grijă.
 Trăiesc doar în trecut.
 A fost grea căsnicia, dar a fost frumoasă.
 Fără ea aș fi fost un om mai rău.
 Am trecut împreună prin iad, dar nu am uitat să râdem.
 Mi-e dor de noi.
 Nu mai vreau să mă duc la spital, vreau acasă.
 Vorbim deseori la telefon, dar ea are viața ei dincolo.
 Un pahar de vin roșu seara îmi face bine.
 Ce spectacol existențial ratat!
 Am făcut de toate în viață, în afară s-o trăiesc.
 Fiecare zi e o aventură pentru bolile mele.
 Am vrut respect, dar am ignorat iubirea.
 Nu mă mai gândesc la mine. Nu mai are niciun sens.
 Aș fi vrut să fi călătorit mai mult.
 Port pe chip semnele altor chipuri.
 Dacă aș putea, m-aș muta bucată cu bucată în cealaltă
 viață.
 Nu am făcut nimic altceva în afară de ce am fost predesti-
 nat să fac.
 Fără ea, casa este o absență în care trăiesc.
 Fiecare gest și act parcă este o fantomă.
 Am arhivat de mult sensurile vieții.
 Nimeni nu mă mai caută.
 Acum e, parcă, prea multă liniște.
 Tot ce vreau este să am un nepoțel.
 Tot ce știu eu nu se mai potrivește cu nimic.

Ce să facă un robot cu conștiința mea?
 De la un gol de memorie la altul trec zilele și nopțile.
 Sunt împăcat cu mine însumi. Sunt un norocos.
 Să-mi fumați, vă rog, cenușa!
 Dacă este începutul fiecărui gând de-al meu.
 Singura persoană care mă mai face fericit e nepoată-mia.
 Am înțeles târziu și nu mai am ce să fac.
 Ne sprijinim unul de celălalt.
 Nu mai îmi pasă că nu fac ce trebuie.
 Mă simt liber, doar că mă dor oasele.
 Eh, o tragi-comedie rezonabilă.
 Am cataractă și insomnie. Ce vrei mai mult?
 Am fost un romantic incorigibil.
 Mă tem că nu mai am sfaturi, doar oftaturi.
 Lumina îmi curge lent prin sânge și-mi înlocuiește toate
 memoriile.
 Dincolo o să-ți văd chipul făcând cercuri în mine.
 În sfârșit... o eternitate de liniște.
 Sper să mă trezesc într-un cuvânt pe care să nu-l uit nicio-
 dată.
 Am făcut tot ce mi-a stat în putință să mă împac cu mine
 însumi.
 Oasele mele o să aibă mai multă răbdare de acum încolo.
 Simt cum fiecare zi vine ca o fantomă care e îndrăgostită
 de mine.
 Punct și de la capăt oriunde ar fi.
 Abia aștept să fiu din nou copilul care am fost atunci când
 am uitat.
 Sunt un far în noaptea care se îndepărtează de mine.
 Fiecare respirație e o ieșire spre o nouă posibilitate.

Notă:

Poemele sunt preluate, cu acordul autorului, din volumul
 colectiv *4Ages in life* (Editura Muzeului Național Brukhen-
 tal, 2021).

Teodora Coman

un ten strălucitor ca un panou fotovoltaic, așa va fi, dacă
 tot aud că ăsta-i elementul care va dezvolta România
 și trebuie să-mi ajustez și eu standardul, dar
 orice performanță aș atinge vreodată, voi fi tot din sud-
 estul Europei
 cu slow motion-ul de care se plânge Macron.
 toți suntem mame surogat pentru ideile pe care le
 preluăm de la alții, ne bântuie, dar nu ne definesc.
 îmi caut un loc de odihnă printre mașini hibrid și oameni
 parțial conștienți de direcția în care o iau
 după ce ard calorii.
 la ieșirea din decor,
 mă voi opri în parapetul unui braț protector, din alt film,
 așa cum mi-am dorit.
 chiar dacă la impact n-o să simt nimic, voi fredona în
 minte ceva ce-mi place de când mă știu, cel mai
 probabil un cover mai bun decât originalul
 și sigur îmi va întinde pe față un zâmbet involuntar, ăla
 care măsoară fericirea netrucată, inconștientă de ea
 pe care o vânez la oameni în orice context, mai ales de pe
 o bancă din parc, în echipament sportiv;
 consistența lumii nu mai trebuie inițiată ca-n copilăria din
 comunism, când tocana subțire ori supa chioară era
 îngroșată cu bucăți de pâine, să devină un singur fel,
 fiindcă singur înseamnă indistinct, nu unic.

I.T.

„Dinții tăi zâmbesc înainte de periaj atunci când folosești
periuțele electrice Philips Sonicare.”
62.000 de mișcări de periere pe minut
sună de parcă aș citi despre numărul de bătaii de aripi ale
păsării colibri, dar niciodată nu m-au atras cifrele,
impresionante în sine, ci faptul că e singura pasăre
care poate zbura cu spatele
iar eu fac asta fără să-mi trebuiască aripi, din instinct
și nici cea mai albă dantură, nici cel mai șarmant
zâmbet nu mă ajută să pot cânta așa cum mi-am
dorit, dar nu pe o scenă de Români au talent, ci ca
triburile care pot reproduce sunetele din natură fără
instrumentație, fără cuvinte, fără strigătele de ajutor
ale celor civilizați, rătăciți sau accidentați
din subestimarea peisajului, văzut ca o frumusețe facilă,
fără capcane.

I.T.

nu-mi place să fac mișcare, prefer să se miște spațiul sub
mine
ca banda de mers, apoi de alergat,
alt substitut pentru lipsa de voință.
le sunt recunoscătoare tuturor celor neomenești
că mă pot mobiliza de la primele ore;
nu cred să existe schimbare fără penitență,
dar penitență fără schimbare, da,
număr pașii, ceva calorii arse, reglez viteza din mers,
uneori mi se pare că mă pot desprinde
doar ca rând pierdut printre altele, la sfârșitul unui film,
când toată echipa anonimă care nu interesează pe nimeni
iese din cadru cu grație.
când merg pe loc, oglinda-perete mă confruntă cu mine
din mai multe unghiuri în același timp.
îi mulțumesc și ei că-mi ține loc de adevăr.
le sunt recunoscătoare tuturor celor neumane
care nu vor fi inumane ca mine.

I.T.

vreau alt ritm decât în muncă, mers cu spatele fără ezitare,
cum face Kate Bush în flama ei coregrafică,
extatică și strălucitoare în catifea grena, atemporală
chiar dacă n-o să fiu femeia machiavelică
în lumea ei senzuală, cu stropii dorinței strălucind în
aerul cu indice proporțional de umezeală, o, da,
căci toate curburile sunt primitoare, oul lăsat între gât și
claviculă, *potential nest*, o, da,
sau gâtul pe care am văzut așezat un porumbel sub
streașina bărbiei
pe timp de ploaie, da, chiar dacă omul părea beat criță,
sau totul era fotografie, instalație, nu contează,
cât timp nu se simțea umana emfază.

I.T.

când continuarea unei francize te irită,
când exersarea te scoate din starea de confort,
cătore performanță mai mult simbolică decât plătită
tu ce-ai vrut? doar liniște, nu mersul până la capăt

am rămas singură, labilă,
mă uit la Gomora și-i văd pe mafioți în altă lumină,
în îmbrățișarea lor fraternă
care-i spală temporar de trădare, de crimă.

mă-ntreb pentru cine mi-aș da viața, dacă m-aș putea
întoarce în timp,
ei zic c-ar face fix același lucru
și nu știu dacă-s sinceri sau bravează;
io mi-aș schimba identitatea, sexul
s-o pot lua pe bune de la zero.

ei sunt solizi, par să se simtă bine în pielea lor,
eu trebuie să slăbesc pentru cea mai simplă manevră,
și totuși, nimic nu se compară cu teama unui bărbat
de-a rămâne fără păr
deși machismul ajută.

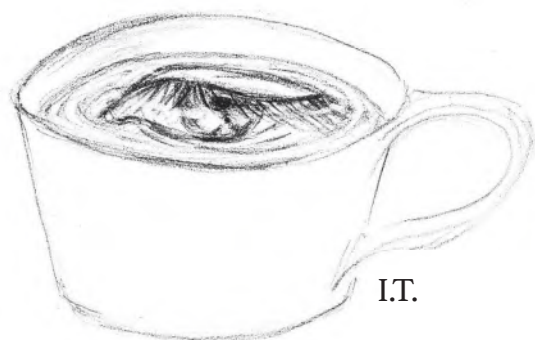
am ratat fără airbaguri, filtre, amortizoare.
nu știu unde a fost gândirea lentă a lui Kahneman
care ar fi trebuit să mă ferească de viteza deciziei proaste.
mă gândesc cum va arăta următoarea factură,
încă învăț lucruri pe care mă chinui să le uit.
nu, nu sunt singură. când cred că am închis un capitol, un
conținut,
algoritmii mă vor găsi și-n gaură de șarpe
și ziua următoare mă va aștepta cu oferte de sezon,
discounturi trucate.
e frumoasă momeala camuflată în dar, ai senzația că ți se-
ndeplinesc toate dorințele
iar când te temi, deja e prea târziu.

mi s-a părut frumoasă ploaia cu ursuleți de pluș pe
 patinoarul unei echipe de hockey,
 ca orice risipă. noi îi spunem pomană
 ca zăpezii date de la Dumnezeu, să facă lumea mai curată,
 mai simplă
 și pașii umani mai atenți
 și toți părem mai bătrâni, mai dezechilibrați
 mai aproape de pinguinii din zona arctică
 și sperii să se topească și mizeria de sub preș
 iar când se va încălzi, redevii bipedul pragmatic, arogant
 pe mâzga lui tipică.

dacă apropii de voi cana cu ceai, oricât de departe, de
 abstract ați fi, puteți vedea detalii ratate cu ochiul
 liber: vinișoare sparte, riduri de expresie, subitele
 asimetrii,
 the whole drama that can't be stolen, but erased
 de ștergătoarele de parbriz
 ca-n filmele vechi sau cu buget prea mic, setate
 să spele imaginea constant, ca brațele cuiva fluturând
 defazat
 și-n bucurie, și-n disperarea de-a vrea să fie salvat.
 nîcîcînd n-am fost mai aproape de voi,
 iar dacă vă concentrați, puteți vedea și ce nu se vede, de
 fapt,
 tavanul reflectat în ceai, ca martorii din afara tabloului cu
 Arnolfinii lui van Eyck, trădați de oglinda din fundal,
 puteți ghici și ce-mi trece prin cap
 fără să mă uit deloc la voi,
 cana cu ceai îmi ține de cald ca gândul pe care-l urmăresc
 cu zâmbet precar.
 el reduce decalajul grotesc
 high ego - zero self esteem.
 ceașca și ochii îmi sunt așa cum vreau,
 aproape plini:
 cu ei vă salut din vi(d)ul hiperreal.

I.T.

Notă:
 Toate poemele sunt inedite.

C.D.

Borco Ilin

Sună-mă înainte să murim

Sună-mă înainte să mori,
 ca moartea ta să moară în mine.
 Am acostat cotarca mea obosită
 în portul tău de mlaștini cu cețuri fără de livezi,
 ca pe o corabie ce și-a uitat numele.
 Nici urmă de năluci, pirați, negrese și docheri.
 Marinarii și-au alungat sirenele, căpitanii și-au înghițit hărțile.
 Ancora mea urcă adânc în țărâna unui cer care nu există,
 tăcerea ta coboară ca un galop al plecărilor din sine.
 E vremea să nu existăm ceva timp, dar deloc,
 doar să trăim din plin
 tot ce a mai rămas de murit în viața asta,
 să mai fim o singură dată ai noștri.

C.D.

Să nu mai avem capăt, din nou.
 Și nu vom mai scrie pe sicrie
 cu litere mici de farmacie
 toate viețile noastre netrăite
 care ne-au încolțit acum ca o haită de lupi
 și vor să ne devoreze tot ce n-am trăit dar am fi putut.
 Chiar de suntem în vizuina lor,
 în moartea mea eu sunt pe teritoriul meu,
 eu sunt moartea Alfa în viața mea.
 Ne scot eu cumva de aici.
 Doar sună-mă înainte să murim,
 că poate apucăm să săpăm în iunie
 rândul acela de porumb din vale până la deal,
 și când ajungem la capăt să fim copii din nou
 și să nu ne mai sunăm niciodată.

***

Cizmele-și descalță pașii,
 birturile-și beau birtașii.

Murgii-s pe haiduci călare,
 orizontul și-a ieșit din zare.

Moartea-n viață se înhamă,
 noi ne naștem propria mamă

I.T.

Pedeapsa izbăvirii

Nu mai cred în poezia care spune că atunci
când au prins în laț urletele câinilor din lună
hingherii au socotit că i-au capturat și pe câini.
Nu cred în poezia care ne scutește de noi înșine
și de tot ceea ce n-am devenit în viața asta.
În poezia în care asfințiturile cresc
din stufărișul genelor date peste cap,
poezia în care stelele dau în pârg pe prispă
și le poți culege ca pe mere.
În poezia cu metafore ordonate,
care se potrivesc perfect, ca niște prezoane.
Poezia în care-i prea târziu să mori tânăr.
Poezia în care femeia miroase a căprioară.
Nu știu cum miroase o căprioară, decât moartă.
Nici în poezia care în loc de cămașa din răchie
își usucă la soare doar golul dintre rânduri.
În poezia care n-are nici o crucificare,
cu tot cu înviere sau fără ea,
în poezia după care și mâine totul va fi la fel.
Cred în poezia nescrisă ca în legământul tăcerii,
în poezia aia mare, care mă lasă doar s-o tac,
să mințim împreună că moartea nu există,
că nu noi ne-am născut propriile mame.
Poezia care-și ia tributul din sângele tău
și te face mai olog, dar mai vrednic de tine.
Te face nescris, te lasă nemurit.
În schimb, vreau și eu să-i miros sângele.
Pe stâlpul de lângă biserică într-un sat de pustă
e lipit afișul cu ”se caută poezia, vie sau moartă”
iar tu ești vânătorul de recompense.
O vei cruța dacă te va lăsa să o scrii.
Doar că și tu ești pradă pentru ea -
ea crede că viața ta îi aparține,
pentru fiecare vers îți taie câte o zi.
Așa ajungem să nerostim ceea ce puteam scrie

și ne obligăm la mântuirea prin tăcere.
Pedeapsa izbăvirii.
Am înfrânt.
Freedom, la urma urmei.
Rămâne să vedem cum să nu murim
între nescris și neviață.
Luna plină de morfină
e abandonată de urletele câinilor,
dar hingherii s-au pornit din nou.

Rugina

Inima codrului ticăie-n iarnă
ca un pendul furat de cei care
nu mai cred că și timpul lor vine.
Undeva departe
clopotele bat rugina poveștilor noastre
în pusta-ncremenită-n propria-i clepsidră
pe care nu o mai întoarce nimeni.
Pentru toți cei care pleacă din sine.
Încotro, dumnezeu știe.
Poate că toți avem
un timp al nostru, doar al nostru,
care ne crește din os
și ne dă moartea pe dos.

Morarul negru

În loc de mâini avea lopeți
și-n loc de ochi numai scăieți.
Pe umărul tăcut al nopții
morarul mulge zorile.
Din trupul lui de piatră
cresc, una după alta, morile,
și macină și-nvârt pe dos
timpul nostru doar piele și os.
Și nici nu simți
că îți sugrumă somnul între șoapte
morarul surd al miezului de noapte.
Din stufăriș, apare, despletită, dimineața.
E deja mâine
Și, în sfârșit, se lasă ceața.

Olarul

Din sinea focului răsare-n zori
ca din pământ, olarul.
Și intră ca un gând pe propria-i ușă,
se scutură-ncet de jar și de cenușă.
Și cum se crapă ziua tot mai tare,
miezul de noapte coboară nebătut
din timpul lui oprit în inima-i din lut.
Pe roata lui se-nvârte lumea
și brumele își tac frigurile-n foc,
se-nvârt bucăți de cer și de noroc.
În cercul lui sunt cai și sfinții cu alai
iar el întoarce pământul înapoi în rai,
cu mâinile care cunosc amurgul bine,
cu mâinile cu care s-a făcut pe sine.
Și chipul nu și-l recunoaște, mut,
în tăcerea oglinzii lui din lut.
Mă duc prin crânguri, pe la stâne,
să-mi scot cu soare inimile din pământ,
cu rădăcini și cu izvoare răsucite-n vânt,
și plec doar ca să pot rămâne.
Și brusc a dispărut în foc și în cenușă,
ca să se-ntoarcă, într-o zi, pe-aceeași ușă.

Fierarul

De nu-l bați
atunci când arde tare,
fierul va cere răzbunare
și va deveni ceva ce nu vrei,
ceva ce nu mai poți îndrepta la loc
nici măcar la cel mai mare foc.
La capătul satului, la capătul lumii,
fierarul tace cu tihna lui de jar.
Abia atunci când va putea
să-nhame asfințitu-n jug,
își va vedea
propriul său foc ars pe rug.

Lemnarul

Trăiesc ca un stejar mâncat de viu
de privirile negre
a tăietorilor de lemne.
Putrezesc în timp ce mă înalț
spre un cer care nu există,
e doar o plapumă de plumb
în care mi s-au încurcat rădăcinile.
Mă văd cherestea
coborând în aval pe marile râuri,
îmi văd inima îmbibată cu apă.
Mă văd milioane de scobitori, chibrituri,
mă văd pian negru
și mobilier ornamental în casele burgheze,
însă până atunci mai sunt o mie de ani
în care mă pot iubi cu o salcie nebună
de lângă heleșteul de la periferie,
în nopțile în care urletele câinilor
împrăștie cu licanthropie.
Mă văd banc de lucru la care meșteresc
nepoții mei deja deveniți bunici,
mă văd buturugă ce trosnește-n sobă
și foc de bivuac mă văd pe maluri de lac,
mă văd coadă de topor care mușcă
din semenii mei cu propria mea carne
și sculptură de umplutură mă tot văd.
Însă până atunci mai sunt o mie de ani
în care mă pot iubi cu o sequoia nebună
din Munți Stâncoși,
dar ca să ajung la ea musai să devin
corabie sau plută sau barcă,
în alte trei sute de ani, parcă.
Și când voi deveni-ntr-o zi sicriu
prin inima mea de lemn
va pulsa un sânge de lemn
și va trebui să-ncep să scriu.

Însă până atunci mai am doar cinci minute
să mă fac creion.

I.T.

Notă:
Poemul *Sună-mă înainte să murim* este inedit. Celelalte
poeme sunt preluate, cu acordul autorului, din volumele
“De azi se moare altfel” (editura Diacritic, 2016) și “Nescriși,
nemuriți” (editura Brumar, 2020).

Andrei Mocuța

Simulare

în timp ce supravegheam
la simularea EN
am citit din jurnalul lui Radu Vancu
pe care mi l-ai împrumutat
și pe măsură ce întorceam paginile
zece
douăzeci
treizeci
patruzeci
nu vedeam nici un însemn de-al tău
cu pixul sau cu creionul
pe margini

ai găsit ceva demn de reținut
abia la finalul celor două ore de examen
de parcă tu însăși ai fi trecut
acea probă:
„Oamenii pustii sunt pustiitori.
Și pentru ei înșiși, și pentru cei care-i iubesc.
Iar proba iubirii reale e tocmai traversarea împreună a
pustiului.”

O amintire de neuitat

rememorezi boacănele copilăriei
cu o plăcere irezistibilă
uneori râzi în hohote
alteori plângi de duioșie
dar dintre toate
năzbâtiile
nu o vei uita niciodată
pe aceea când
ai mușcat dintr-un pahar de sticlă
însă ai avut șansa vieții
să fie chiar atunci
tatăl lângă tine
nu te ceartă
nici nu te sperie
prezența lui calmă
te liniștește
îți țese fără să-ți dai seama
o amintire de neuitat
în timp ce degetele lui
mai ușoare decât
aerul
ridică ciobul de pe limbă
înainte să-l înghiți

I.T.

Esențialul

țin minte când tata
după ce mi-a citit una din povestiri
a întins hotărât mâna
și m-a felicitat prima dată
ochii îi străluceau
și vocea îi tremura puțin:
acum
în sfârșit ești scriitor

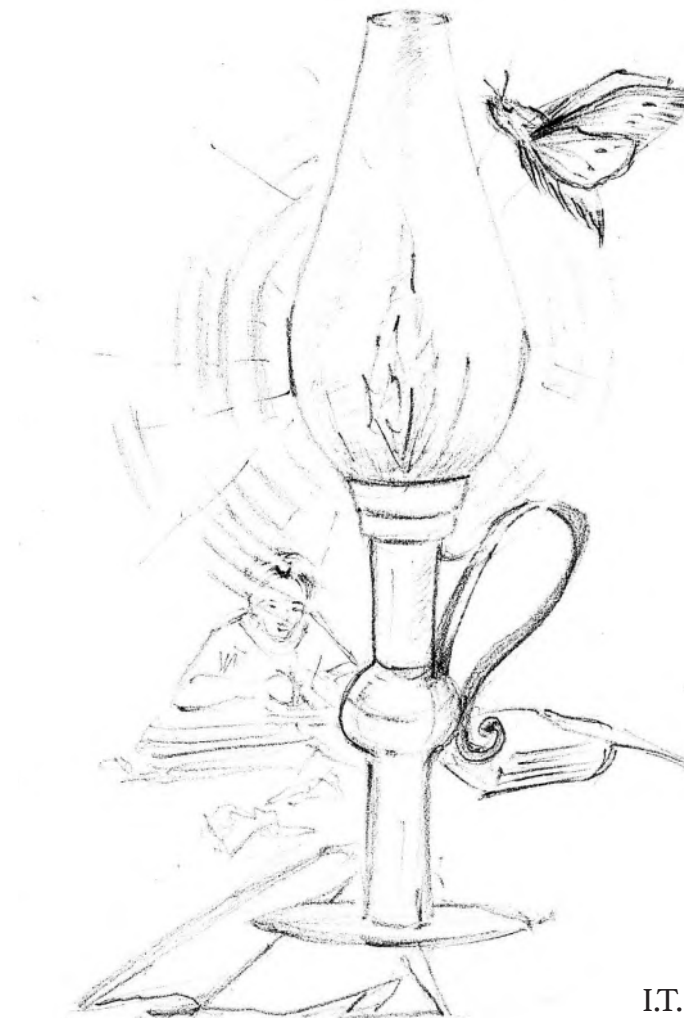
gestul lui m-a surprins
pentru că începusem să scriu
cu cel puțin doi ani înainte
dar nu m-a desființat niciodată
și nici nu mi-a lăsat de înțeleș
dacă merită să continui

până atunci

îmi citea pe ascuns cărțile
din bibliotecă
de frică să nu fiu influențat prea tare
de autorii care mă fascinau
îmi repeta că-i în regulă
să am modele
câtă vreme rezist tentației
de a-i imita:
gândește-te că
ești un fluture de noapte
și poți zbura în jurul felinarului
după pofta inimii
atâta vreme cât nu te apropii prea tare
și te arzi

mai orbiți decât fluturii de noapte
sunt doar părinții
căroră atât de ușor le scapă

esențialul
că de fapt cele
mai apropiate modele
sunt chiar ei

I.T.

Mașina de tuns iarba

tata mereu îmi spunea să nu mă grăbesc
atunci când tai iarba
să aibă timp lama să tundă
gazonul uniform
dar eu nu îmi doream decât
să scap cât mai repede de corvoadă
de mirosul de benzină
și ulei de motor
de praful împrăștiat
de puful iritant al păpădiilor retezate

de fapt nu îmi plăcea să mi se dea indicații
știam eu mai bine ce am de făcut
și mă grăbeam
nu pentru că aveam alte priorități
ci pentru că e-n natura lucrurilor
ca fiii să se contreze cu tații

acum nu mă mai grăbesc
împing mașina încet
și încerc să-i ascult sfaturile
însă huruitul motorului
îi acoperă vocea
de sub pământ

Café de Flore

mă plimb cu tata pe malul Senei
 mergem la *Café de Flore*
 locul unde dadaismul a prins cheag
 și pe unde s-au perindat
 scriitorii pe care i-a buchisit
 toată viața
 Apollinaire
 Sartre
 Simone de Beauvoir

fac față cu greu elanului
 sprinten al tatălui meu
 mă dor picioarele
 sunt din cu totul alt film
 decât el
 mă plâng s-o lase mai moale
 și că m-am săturat
 de Paris
 vreau în Grecia!

mă apucă de guler
 scrâșnește printre dinți
 un *pizda mă-tii* reținut:
te duc în inima Parisului
în locuri la care doar am visat
să ajung atunci
când am avut vârsta ta
și tu visezi Grecia?

odată ajunși în cafenea
 hainele lui ponosite de turist
 se schimbă într-un smoking șic
 cu nod perfect la cravată
 cămașa strălucește pe el
 tunsoarea e perfectă

parcă suntem într-o peliculă dadaistă
 în singurul loc
 din Paris
 unde filmul poate bate viața

Portret al artistului după moarte

sunt zile fierbinți
 în care nu îți vine să ieși din casă
 dar noaptea te streкори
 în grădină
 și te bucuri de răcoare
 stai întins pe iarbă
 și privești cerul cu ochii limpezi
 ai adormi acolo
 tolănit și fără gânduri
 dar te temi
 și se face inima
 mică
 mică
 îți dă târcoale o frică de moarte
 că te-ar putea înghiți
 pământul
 pe când te trezești

I.T.

2025

când m-am trezit
nu
era nimeni
care să-mi taie cordonul ombilical
și nimeni care să mă ia în brațe

nimeni care să îmi facă patul
și nimeni care să mă legene
înainte de culcare

nimeni care să mă învețe să merg
pe propriile picioare

m-am ridicat în capul oaselor
și am privit prin hublou
întunericul în care pluteam
singur
legat de un cordon ombilical
care se întindea
până
departe spre Pământ

2049

anul acesta împlinesc vârsta
la care tatăl meu a murit

parcă mi-e rușine
să trăiesc mai mult decât el

2059

e atât de plăcut să nu ai repere
să nu știi pe ce stradă te afli
nici în ce oraș
sau parte din lume
să nu fii înjurat în trafic
să nu blochezi calea nimănui
să nu te sufoci printre
oameni
să ai la discreție spațiul tău propriu
atât cât ai nevoie
nici mai mult nici mai puțin
să ascuți liniștea până reușești
să o percepi
ca pe un sunet static
să dai afară totul din tine
fără să-ți pese
că deranjezi pe cineva
să încerci să curbezi timpul și spațiul
cu puterea minții
să depinzi
de un costum de astronaut
și de tubul de oxigen
când ieși în larg
iar de acolo să privești
în depărtare
cu gândul
că mai ai totuși
atât de multe de văzut

2063

ți-ai așezat
cartea deschisă pe pântec
și
mi-ai spus:
uite iubitele
sunt
un semn de carte

nu am avut prezența de spirit
să te întreb la ce pagină
erai
țin minte doar titlul
teoria apropierii

acuși se fac patruzeci de ani
de când o tot recitesc
dintr-un
capăt în altul al culoarului
în lumina artificială
a navei
însă semnul de carte
nu
îl mai găsesc

2065

uneori când clipesc ochii îmi ies din orbite
și planează prin interiorul navei
ca două sonde spațiale

aș putea cartografia cosmosul cu ei
aș putea vedea două galaxii diferite
în același timp
aș putea intra în contact cu alte civilizații
fără să risc expunerea
m-aș putea întoarce pe Pământ
în timp ce ochii mei ar continua să descopere
noi și noi constelații

oamenii ar crede că sunt orb
însă nu aș fi primul pământean
cu orbitele goale care poate
vedea
mai mult decât ei

Notă:

Poemul *Simulare* este inedit. Poemele *O amintire de neuitat*, *Esențialul*, *Mașina de tuns iarba*, *Café de Flore* și *Portret al artistului după moarte* sunt preluate din volumul *Portret al artistului după moarte* (Editura Universității de Vest Timișoara, 2020). Poemele *2025*, *2049*, *2059*, *2063* și *2065* sunt preluate din volumul *contact* (Casa de Pariuri Literare, 2022).

Savu Popa

***

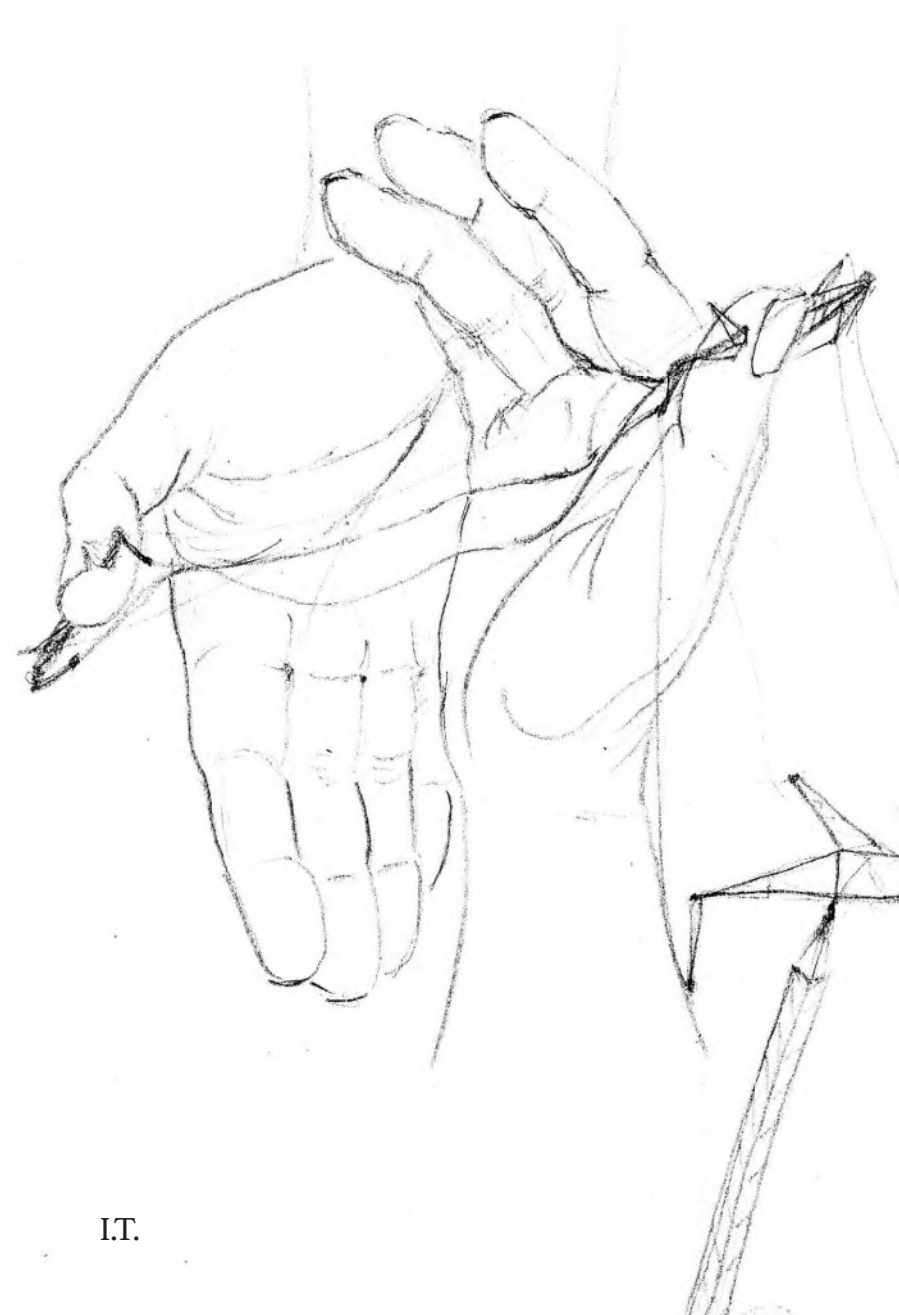
Uneori,
Lași totul deoparte,
Cauți un câmp
Unde există un lan de cânepă
Pe care te întinzi
Fără a atinge pământul,
Fără a te întreba
Cum de-a prins
Cerul
Forma tăișului
Îmbrățișând
Rana.

***

Dragoste
E atunci când
Liniile din palma mea
Se unesc
Cu cele din palma ta,
Devenind
Fire de înaltă tensiune.

***

Să te îndrăgostești
Înseamnă
Să treci
Pe fusul orar
Al altei inimi.

I.T.

***

Să scrii poezie
Ca și cum
Ai încerca
Să faci echilibristică
Pe liniile din palma
Lui Dumnezeu.

***

Poezia funcționează
Ca o perfuzie,
Când sunt deshidratat
De la atâta realitate.

***

Copilul din mine
Îmi redesenează
Zilnic
Inima.

***

Să scrii poezie
Ca și când
Ți-ai face
Pe viu
Autopsia

***

Aș vrea să fiu
Spațiul alb
Dintre neliniștile tale.

I.T.

***

Visele,
Atacuri de panică
Ale imaginației.

***

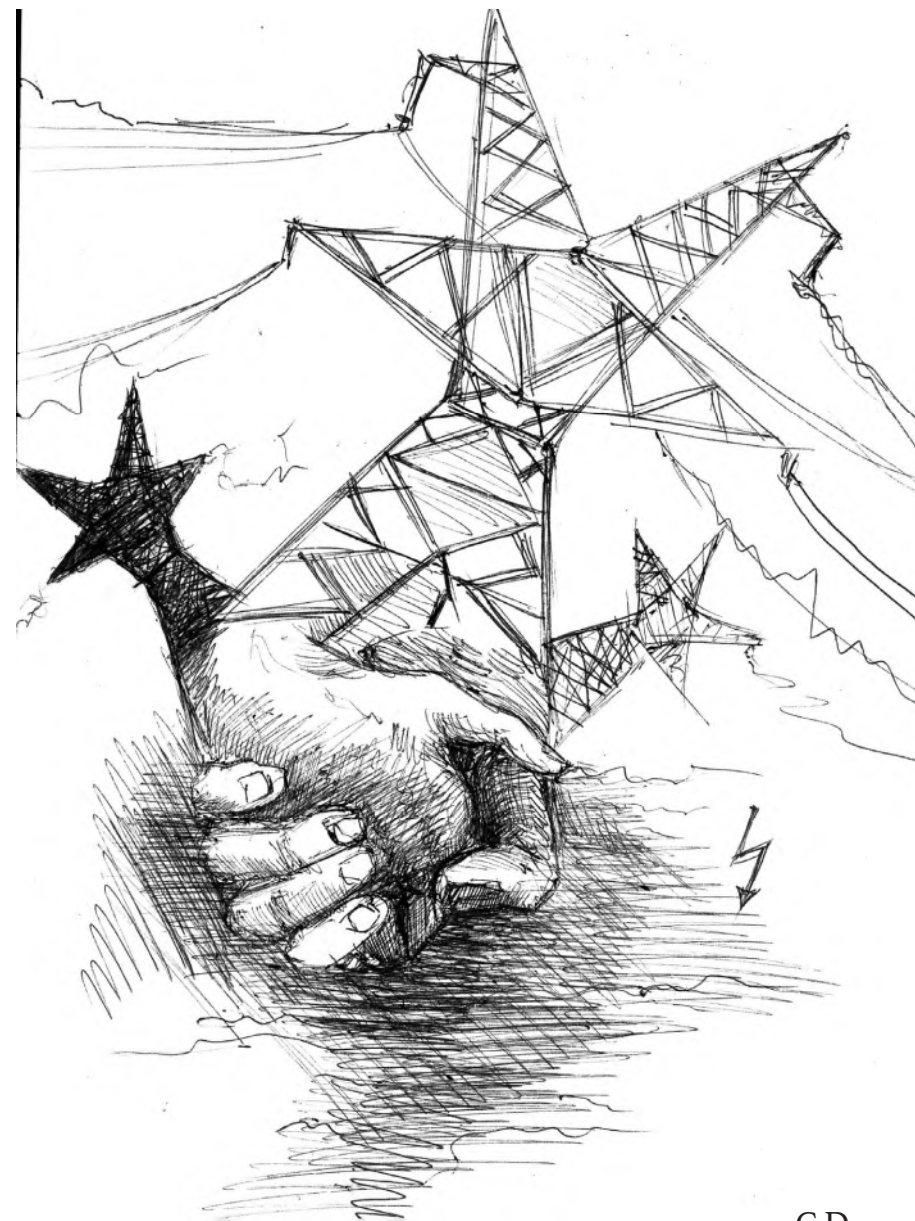
Trupul ei,
un cinematograf
în ruină,

Scaunele rupte,
podeaua plină de pământ,
Întinericul țâșnind ca un puroi
din crăpăturile pereților,

Ecranul,
singurul,
rămas luminat,

Pe el, pielea întinsă,

Imaginea inimii
făcând valuri la suprafață.

C.D.

***

Scrisul,
O revărsare,
Atunci când din mine
Ca dintr-un subteran,
Cineva urcă la suprafață,
Împrăstie peste tot
Un sânge electrocutat
Din craniul de piatră,

Scrisul
Se desfășoară sub o zodie tumefiată,
E încordare a simțurilor în risipire,
Scrâșnire a oaselor devenite dinți
Care îți jupoaie interiorul.

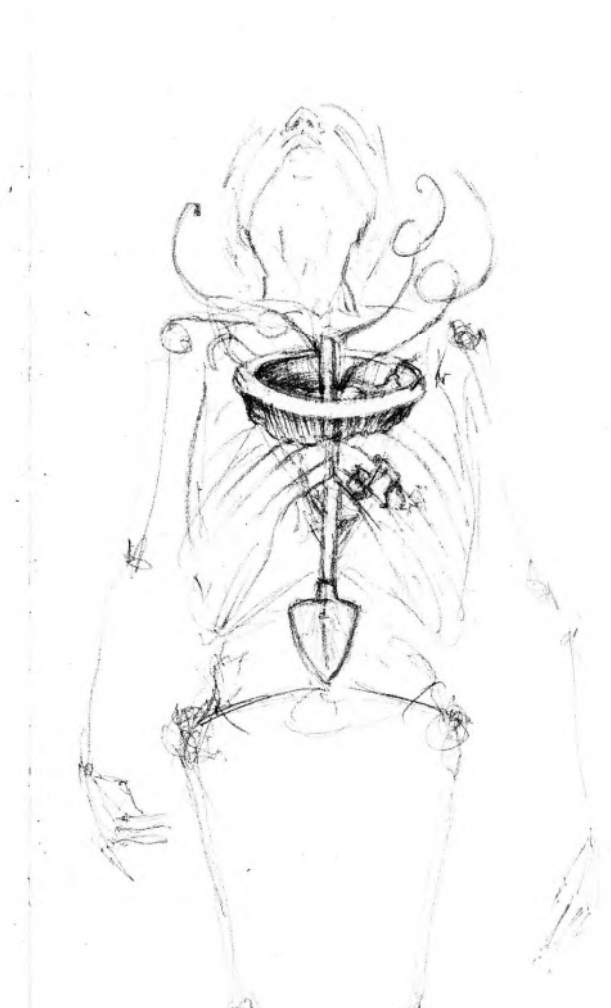
În acele momente,
Din mine,
Cineva iese
Ca dintr-un crematoriu
Și-ndeamnă lumea de-afară
Să intre, să admire
Sculpturi de cenușă
Care uneori mai mișcă
Sau se pot prăbuși
La o creștere a pulsului
Peste limitele vieții.

***

În mine,
Cineva sapă o fântână,
În interiorul lui,
Altcineva,
Sapă tot o fântână.

Se face cald în jur,
Singurătatea are colțurile îndoite.

În mine,
Cineva sapă o fântână
Până târziu în noapte,
Până când și acest târziu
Se va surpa.

I.T.

***

Când dorm,
Visul meu
Încearcă stângaci,
În fața oglinzii
Să îmi imite vocea.

***

Când scriu poezie
Mă joc de-a v-ați ascunselea
Cu realitatea.

I.T.

Notă:

Poemul (*Uneori*) este inedit. Celelalte poeme sunt preluate, cu acordul autorului, din volumul *O cameră fără prize*, Casa de pariuri literare, București, 2021.

Andra Rotaru

Primele zile

la lumina zilei am văzut o pereche de picioare mici, ieșeau din pământul de sub mine.

le-am urmărit, nu trebuie să fie ale mele, nu trebuie să fie cunoscute.

prin câte morți să treci într-o viață. îmi amintesc diminețile în care corpul reacționa violent, ezita între a purta mai departe membrele sau lungul lor tremur. apoi primele zile ale doliului, care în întunericul nopții deveneau următoarele: uite un deal pentru tine, uite o pădure frumoasă, uite un loc bun pentru a te lăsa. între corpul meu și corpul lor, începeau amintiri doar cu mine.

un vânt bate ușor. din când în când, mirosul lor legănat de pământ. o fetiță se joacă cu gălețușa, scormonind. stă în genunchi, are o căsuță de păpuși și o rochiță roz. adu-mi apă, mi-a zis, trebuie să-i fac loc păpușii, să o odihnesc.

apoi o voi scoate și o voi spăla. ne vom juca strașnic astăzi.

după un timp, i se vedea capul. săpase o groapă pentru ea, și una pentru păpușă.

stătea așa, nemișcată, însoțind-o. m-a întrebat dacă am loc, să mă strecur și eu.

nu mai vedeam păpușa, simțeam doar mâna mică, care mă ținea strâns și vocea șoptind:

„ce păcat că-s adevărată și nu pot intra în căsuța mea, ca să trăiesc acolo!”¹

1. Siri Hustvedt, *O vară fără bărbați*, Polirom, 2021

Tribar

1920. aproximarea bunicii

stă într-un mănunchi de ierburi: se usucă sub ea. și hainele se usucă pe ea. să-ți pui dorințe când arunci ceva în apă. rugina unește fierul sub apă. nimeni nu trece, zgomotul rafalelor de apă.

membranele fiecărui organ rup din cele alăturate. haitele de sălbăticiuni sparg zorii. mirosul de piele uscată în tandem cu agitația de apă.

bătaia apei. întind ghearele și apucă organismele care saltă. palele morii de vânt bat. axul transmite mișcarea. alimentarea continuă în partea superioară a morii. în partea de jos apar făina și tărâțele.

aer cinetic, aer mecanic. energia unei bătrâne pe marginea apei.

trosnet. când părul se izbește de păr.
(...)

urmele sunt ușor de pierdut. asta e starea: o surprare pasiunea: nu renunța la trup, cu el vin furia, deznădejdea, neputința. în numele Tatălui și Fiului, mi-e frică.

(...)

e liniștea din absența oricărui spațiu. a timpului pe care nu-l am. zona de confort devine această lipsă: nici un aer nu e bun pentru mine, nici o intimitate în spațiul meu privat

în prima zi a spus *respiră odată cu mine*

dacă aș putea percepe aerul, toate lucrurile neformate din

*jurul
meu ar putea să se miște;
progresia nevoilor ar fi o manifestare a tulburărilor,
oamenii împinși de curenți de aer ar fi într-un neechitabil
echilibru*

nu aș aprecia la fel de mult respirația, umplerea plămânilor.

în curând nu ar mai exista alt aer.

I.T.

*

ne amintim noi și nimeni altcineva. dependența de corp și
dependența de sunetul aerului

nu-i plac suficient de mult crengile. nu-i plac suficient
de mult eșarfele croșetate în care au învelit copacii.
nu-i
place suficient de mult unde este – la prima intersecție
a crengilor, de unde se începe.

tot ce trebuie să fac e să stau trează

*

m-a pregătit pentru lucruri aflate înaintea mea:
mai jos de mine
nu e suficient loc să cad

deasupra,
propria mea moarte

(...)

mi-a povestit despre abandon, să ai prea puține amintiri
timpul acela este aproape tot ce a învățat

(...)

mi se repetă că lucrurile trebuie făcute cu îndârjire, că
timiditatea e strălucitoare,
să mă lepăd de mine

când, în sfârșit, nici un sunet nu mai are putere,
doar o carne moale
se desface

când pot expira la final

I.T.

Tinerețe. Youth. Jeunesse

există o tinerețe a așteptării. riscul deziluziei nu e grav.
iată că
a fost cu puțință să reduc numărul nelimitat de reprezen-
tări ale
așteptării. l-am redus la un ansamblu relativ și simplu, cu
care
se confruntă toți.

(...)
dar tinerețea așteptării poate fi evitată. se pot crea breșe în
prea
plinul de aer care se revarsă. stăvilarele nu ajută, doar
tensionează și mai mult. te pot privi cu expresia pierdută
a celor
care pândesc orice cale de împlinire a acțiunii recent
începute.

lucrurile frecvente cu care se confruntă: speră să întâl-
nească
noutatea adevărată care, fiind noutate o dată, va continua
să
fie așa întotdeauna;

(...)
bine ați venit într-un depozit cu gesturi. se strâng de la
corpurile
vii. unul se întinde, altul sare, al treilea se învârte, și-ncep
să-mi
vină ideile.

(...)

se iese din rană încet. dacă te-ai gândi la ea, fără ea.
 să îndoii genunchiul și să forțezi laba întinsă a piciorului
 peste vârf.
 identitatea ta se contopește cu cea a părților tale.
 identitatea ta se contopește cu cea a grupului.
 se iese din rană încet
 ieșirea conferă o voce corpului.

(...)

îți pui hainele pe tine, ce e în afara lor e inexplicabil.
 conversie
 elementară. știi că ești aici, grija lor, trecutul lor. nu ai
 arătat
 compasiune. cine e persoana care se potrivește descrierii.
 „the
 before isn't part of now”, instabilitatea, nestatornicia,
 reversibilitatea revin.

(...)

îți poți trăi copilăria și la vârsta asta.

când mi se spunea să mănânc tot, trebuia să termin tot.
 când mi
 se spunea să nu vorbesc, tăceam cu zilele. dacă mi se
 interzicea
 reîntoarcerea într-un loc, îmi cream mecanisme prin care
 uitam
 trecutul oricărui spațiu.

(...)

lucrurile frumoase nu sunt urgente în lumea asta.

mâine urmez traseul aceluiași loc în care podurile au fost

coborâte. casele plutitoare nu au voie să treacă. strig pasă-
 rea și
 îndreaptă curenții acvatici spre mine.

arunc un mănunchi de iarbă spre ciocul ei, trupul ei iese
 din apă.

I.T.

(...)

trezirea din timpul nopții și frigul unei zile de ianuarie.
afară
părea *acasă* și invers.

(...)

în familie, copiii sunt pregătiți emoțional pentru viață. în
familie, noi am fost abuzați emoțional pentru viață. așa se
leagă
apa. vine în valuri, vine cu reziduuri din trecut.

tot ce e aici e vechi. vremea ta a trecut. odihnește-te.

(...)

cum te port eu pe tine și tu te întinzi ca o pasăre a hăului,
putem
sta în semnul crucii, una mai mică, peste una mai mare,
un stol
învață să migreze continuu.

(...)

C.D.

Thoughts: what you think

când nu mai este nimic care să continue
 și nimic din care să se separe, improvizăm un spațiu de
 mijloc,
 unde să ne odihnim. acest nou loc rudimentar,
 fără nici o îmbinare să lege părțile
 nici unei alte lumi. trupul învață să se odihnească,
 nici zgomotul așezării sale nu există.

(...)

Behaviors: what you do

să nu gândesc. să nu percep. să mă reîntorc într-un spațiu
 în care
 mi-a fost cândva bine.
 o așezare temporară.
 mușchii slabi ai trupului. schița rudimentară a acestui loc.
 grafia pentru mine și pentru el

*

nu am văzut niciodată un trup atât de tânăr, istovit,
 și tu, cu care dintre noi te vei îndepta
 spre casă?

nu am purtat niciodată trupul așa cum ai purta un copil,
 nu l-am privit niciodată ca fiindu-mi prieten.

bucuria în țara asta părăsită
 prin care amintirile trec. în care nimic
 nu se leagă de altceva, în care nu rămân amprente

sunt eu

Notă: Poemul *Primele zile* este inedit. Secvențele din grupajul *Tribar* sunt preluate, cu acordul autoarei, din volumul omonim apărut la Nemira în 2018.

Călin Torsan

Povestea începea
mereu
la ora de cafea:
cu eu
în rolul secundar;
cu-o măță
ca din calendar,
în avanscenă;
cu un cățel
tăciune,
având deșteptăciune
-n venă;
și o fetiță
cu pistrui
de gârgăriță,
ce nu voia
la grădiniță.

C.D.

Se repeta
în fiecare zi
așa:
după ce-n somn
își numărase
oile
și își visase
rudele, potăile,
cățelul își urma
nevoile,
deci se cerea afară
c-un lătrat,
punându-ne în gardă
cum că să-i punem
zgardă.

I.T.

Atunci,
din pat
se deștepta fetița,
se ridica din plăpumi,
din cearșafuri
și din toate,
lăsându-și visele
pe jumătate.

I.T.

Eu aş fi stat
culcat
până la nouă,
dar,
ca un personaj
mai secundar,
mă scuturam
din somn,
ca fructul pânguit
din ram,
ca florile de
rouă,
şi m-apucam
să fierb
mahmur nebun
câteva ouă
mari
de mic dejun.

I.T.

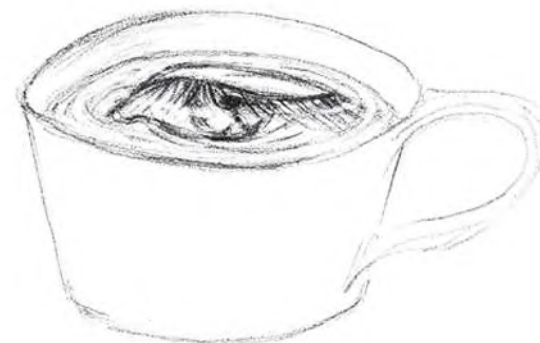
Acum
văd potrivit
să vă vorbesc
pe șleau,
cu vână,
despre acea fetiță
stăpână
de hau-hau.
O zână
bună
îmi părea,
câșună
dulce
cu priviri
de peruzea.

Între un ham
și-un miau,
eu i-am
văzut
(și mi-au
plăcut)
stăpânei
privirile albastre.
Două
astre,
când e senin...
Iar dacă plouă,
mai măiastre
gureșe
înaripate,
cu fulgi
din fulgere
și tunete.

Notă:

Textele reprezintă fragmente din poemul *Fetița, cățelul, o pisică (și eu, câteodată, cică)*.

POEME:

Ovidiu Baron
Ionuț Cheran
Teodora Coman
Borco Ilin
Andrei Mocuța
Savu Popa
Andra Rotaru
Călin Torsan

ILUSTRĂȚII:

Claudiu Doncuțiu
Iulia Teodorescu